

XIV. kötet

Budapest, 1899. szeptember 3-án.

36. szám.

Reális művészet.

Egy ripacstársaság igazgatója (egyik színészéhez, a ki Moor szerepét készül eljátszani). Tudja ön kívülről az éhezés jelenetét a harmadik felvonásból?

Ripacs. Kivülről nem, hanem belülről.

Vallomások.

I.

Tudom is én, merre jártunk,
Csak nálam volt egy kosár,
Mit kellett bele szedni,
Azt is az ég tudja már.

Csak azt tudom, szép szemedbe
Ekkor tekinték bele . . .
A kosár ám üres maradt
Csak a szívem lett tele.

II.

Nem adott nekem az
Ég angyalul másat,
Hogy megvédjen, ójjon,
Csak egy rózsaszálat.

Mégis ha zúg a vész,
Villám tüze lobban,
Egy egész tölgy erdő
Nem óna meg jobban.

III.

Ok nélkül, mint a kis gyermek
Majd mosolygok, majd kesergék,
Olyan vagyok most, a minő
A bohó tavaszi idő.

Parancsolóm a szerelem,
Kedve szerint játszik velem :
Hol búsongok, hol kaczagok,
Hanem mindig boldog vagyok.

Nagy Endre.

A kis színvak.

Egy kis önvallomás.

Higyjék el nekem, kérem, nincs szerencsétlenebb terem-
tés a világon a vörös hajú embernél. Nekem ezt bátran
elhihetik, mert én tapasztalatból beszélek, óh hiszen az
én hajam is több a hirtelen szókénél, rikitó vörös, az
bizony a szó teljes és szoros értelmében, és nem változik
meg már a színe ebben az életben sohasem. Szomorú és
boldogtalan vagyok a végletekig, de mit sem használ és
egyetlenegy vigaszom csak az én mindenkor megbízható,
kedves jó házi orvosom, kinek bár már számtalan sok
receptje nem használ, de mindig biztat és mindig új
orvossággal áll elő, és így legalább meg van a remény, és
ez nekem egyelőre elég, úgyis csak ez tartja bennem a
lelket. Legujabb diagnózisa, hogy próbáljak majd egy-
szer, úgy egész véletlenül, hirtelen, de úgy egész hirtelen s
iszonyatos módon . . . megijedni. Hátha megöszülök majd
úgy egyszerre, mint azt számtalan eset mutatja. Fogtam
tehát magamat és bérletjegyet váltottam a magy. állam
vaspálya rákosi vonalán, utazgattam ide-oda, hátha mégis
majd egyszerre megjön a hirtelen megijedés.

De én bizony csak nem tudtam megijedni és hiába
nézek mindennap a tükörbe, nem akar hajam megöszülni,
sőt azt tapasztalom, mindennap rikitóbb lesz a színe.
Próbálgattam egész nap kefélni, hulljék ki legalább. Ki
is hullott, de nem a hajam, hanem a kefének a sörtéje
és így én vörös maradok mindéig.

Mit csináljak, oh én legboldogtalanabb embere a földnek?
A lányok utálnak. Ha látnak, azt mondják, itt jön a vörös,
elnevetik magukat és elfordítják kis fejecskéiket. És éppen
e miatt vagyok oly szerencsétlen, mert nálam csak az ő
ítéletük és izlésük mérvadó. Megpróbálkoztam udvarolni
egy hajamhoz hasonló színű hajú kis lánynak. Ez plane
nem is nevetett, hanem megharagudott és olyan pillan-
tást vetett rám, mint a ki azt mondja «te bolond, nem
látod, hogy én is vörös vagyok, elég bajom van magam-
nak, nem kellesz még te is.»

Próbálgattam este, éjjel kiindulni kalandokra, gondol-
ván, ilyenkor minden fekete, de vagy süttött a hold az ő
nevető pofájával, vagy csillogtak a csillagok és ilyenkor
megint csak teljes világításban vöröslött az én hajam.

Már teljesen magamonkívül voltam és mindenféle ön-
gyilkossági eszmék, módok forgolódtak agyamban, mi-
dön egy őszi estén kísértáltam a városligetbe. Zúgott a
szél, hullott a falevél, a kis verebek dideregve bujtak
össze a faágakon (romantikus helyzet ugy-e bár?), midőn
ruhasuhogás csapta meg fületem. Visszafordulok, hát
egy őztermetű lány közeledik lassú léptekkel felém. En-
nek látására felocsúdtam szomorú ábrándozásaimból és
bátran szeme közé néztem. Ő is nekem. És így lassan
haladva egymás mellett, farkasszemet néztünk egy-
mással.

Ő szólított meg. És én túlboldogan, meglepetve néz-
tem e fekete hajfűrtös, fekete szemű és valóságos fin de-

siècle bátorsággal biró kis leányt. Lassankint megtud-
tam mindent. Hogy szereti a magányt, szereti a termé-
szetet és örül, ha ki tud szabadulni a város zajából.
Mindig jobban és jobban bele mélyedtünk a beszélgetésbe
és én új életet kezdtem érezni ereimben.

«Ime, gondolám magamban, egy leány, a ki nem veszi
észre, hogy vörös vagyok, kell, hogy felhasználjam az al-
kalmat, hátha belém szeret és akkor, oh akkor nem le-
szek már olyan boldogtalan.»

Később leültünk egy öreg tölgyfa tövéhez és elkezd-
tünk ábrándozni. Ő elmesélt mindent. Kitérte előttem
picinyke kis szíve összes titkait és egymás karjaiba dől-
tünk és könnyeztünk és mosolyogtunk.

Elmondta, hogy milyen szerencsétlen, mert az egye-
dűli a világon, a kit szeretett, azt is csak platonikusan,
elhagyta őt és ő most árva, teljesen elhagyatott.

Én kezdtem elfelejteni, hogy vörös vagyok és legbol-
dogabb embernek képzeltem magamat és csak arra vol-
tam kíváncsi, vajjon igaz-e mindez. Ha igen, akkor pár
hó múlva feleség és férj leszünk.

Ő észrevette kétkedésemet és levévén nyakáról egy
kis arany medaillont, e szavakkal nyujtá felém :

«Ime uram, vegye e medaillont, tekintse ezt mint ta-
lizmánját életemnek, mert három hajfűrtöt fog találni
benne, melyek mind az ő hajából valók, itt, a hol ülünk,
e tölgyfa tövénél találkoztam vele, egészben csak há-
romszor és tudtán kívül mindig egy kis hajfűrtöt vágtam
le magamnak emlékül, melyet, a mint észreveheti, szent
ereklyeként őrzök.» Én mosolyogva nyultam a kis ékszer
után. A hold épen kibujt egy nagy felhő alól, mintha ő
is kíváncsi lett volna, kinyitottam a kis medaillont. Igen
nagy meglepetésben részesültem, melyből alig tudtam
magamhoz térni, három kis hajfűrt volt benne, kis se-
lyem-szalaggal megkötve, az egyiknek a színe azonban
fekete, a másiké barna, a harmadiké szőke volt. Én úgy-
látszik sokáig csodálhattam azt a természeti tüneményt,
mert az én kis új ismerősöm türelmetlenül kérdezé :

«No meg van-e már győződve, hogy csak egyet
szerettem.»

Én tudomására adtam, hogy ez három különböző színű
hajfűrt, mire ő elkezdett nevetni és határozottan kezdé
erősíteni és bizonyítani, hogy az mind fekete.

Kezdtém tisztában lenni a dologgal és most már szo-
moruan kérdém :

«Tehát a kisasszony színvak?» Mire ő azt felelte, hogy
ő azt hiszi, hogy én vagyok az és nagyon élénk képzelő-
désű embernek tartott, hozzá tévén azt is, hogy ő engem
egész feketének tart.

Én gyorsan felkeltem helyemből és másnapra találko-
zást kérvén, elbúcsúztunk.

Teljesen magamonkívül haza siettem és lefeküdtem.
Elgondoltam magamban, hogy mégis milyen szeren-

csétlen vagyok, hogy akadnék már egy leányra, a ki nem utál, de ez megint színvak; oh hiszen ez akkor engem mindenkivel összetévesztene és akkor lennék csak igazán boldogtalan. Iszonyatos dolgokat álmodtam. Másnap legelső dolgom volt a tükörbe nézni, vajjon a nagy ijedségnek miatta nem őszültem-e meg. Dehogy. Hanem valamin csakugyan nagyon megijedtem, észrevettem ugyanis, hogy hajamból egy jókora fürt hiányzik, melyet ugy látszik a kisasszony magának emlékül vágott. Oh, gondoltam magamban, a gyűjtemény most legalább complete. A találkára persze nem mentem el és így megint csak egyedül vagyok, vörös még mindig, mely betegség úgy látszik gyógyíthatatlan. E szerint nem marad más hátra, mint a türelmes várakozás, míg megkopaszodom.

Mezey Gyula.

Magyarázat.

Kis fiú. Mondja csak, bácsi: ki a zsidó és ki a keresztény?

Bácsi. A ki nem keresztény, az nem mindig zsidó; de a ki zsidó, az sohasem keresztény!

Tulliczitálva.

I. kereskedő (társához) A karlsbadi viz hatása valóban kitünő, az én könyvelőm húsz kilóval kevesebbet nyomott, mikor visszajött.

II. kereskedő. Az még semmi, az én pénztárnokom szabadságra ment Karlsbadba s egyáltalában nem jött többé vissza.

Kettős esapás.

Beteg lett a feleségem;
Anyja is az ágyat nyomta,
A mi nékem került persze
Iszonyú sok kínba, gondba.

A vége mégis az lett, hogy
Mehalt szegény feleségem,
S hogy a csapás dupla légyen:
Az anyósom felkelt — épen!

Ráth Gyula.

Már úgy is mindegy!

Palikát az édes anya megfeddi, mert egy vendég jelenlétében a szobába való belépéskor nem köszöntötte.

Anyja. Hát nem tudod, mi az illem? Ha valaki belép a szobába, illik, hogy köszönjön!

Palika. De most már úgy is benn vagyok!

Túzok-túzok.

Nem volt eredetibb ember a hittanárnál, a ki tudta jól a hittant szóról-szóra, de volt is harag, ha a felelő gyerekek más szót mert használni, mint a könyvben volt. Ott pedig a kereszties hadakról lévén szó, az állott, hogy: «kezesekül adta.» Az egyik nebuló így találta mondani: «túszokul adta.»

— Micsoda? — kérdi a tanár:

— Túszokul adta! — ismétli a diák.

— Üljön le!

— Hisz az, kérem, mindegy, — válaszol a diák.

— Mit? Mindegy?! Még jobban akarja tudni, mint a tanárja, mikor a könyvben úgy van, hogy kezesül! Üljön le! Túzok, túzok!

A derék tanár túszok helyett túzokot értett.

Billiárdozás közben.

A. A legszebb, a mit életemben láttam, egy kis leány volt.

B. És a legesúnyább?

A. Egy másik kis leány!

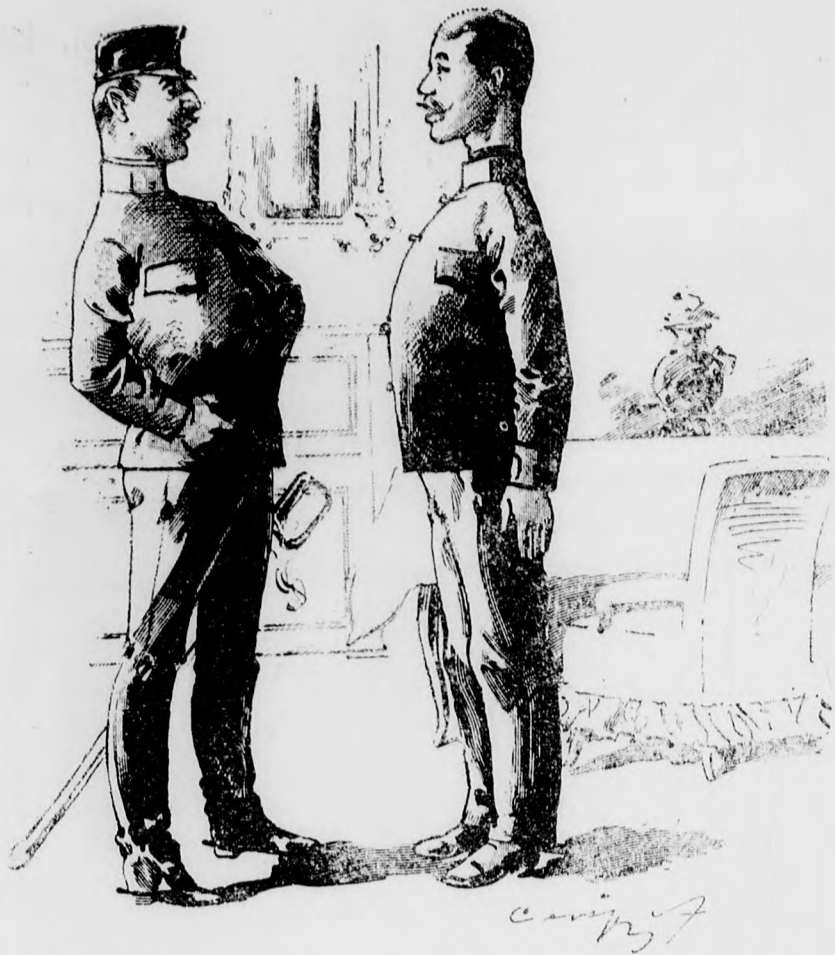
Az volna jó!

Mama. Éjfélleg láttam gyertyát a szobádban. Várj csak, majd megtanítalak én alvás előtt olvasni!

Leány. Azt már tudok, édes mama. De ha lehet, taníts meg inkább elalvás után olvasni, akkor nem lesz többé gyertyára szükségem!

Tulbuzgalom.

Hadnagy. János, megmondtad a szabónak, hogy jövő hó 1-én megkapja pénzét?

Tisztli szolgál. Igen is hogy meg, sőt a hadnagy úr becsületszavát is adtam!

Pipatorium a bélésben.

Nem szerette a püspök a dohányzást, mi természetesebb tehát, mint hogy kiment a kemény ukáz a papneveldebe, hogy a dohányzás kicsapatás terhe alatt tilos. Ezt könnyű volt megírni, nemkülönben felolvasni. Lett nagy ámulás. De hát arra való a szép ész, hogy találékony is legyen. A derék Gazsi Kálmán volt a legkeményebb pipás ember, a ki hamarabb lett volna masamódné, mint hogy a pipához hűtlen legyen. Ámde nagy volt az ellenőrzés is, a tanulmányi felügyelő gyakran oda topant a fiatalok közé, főként az udvarra, hol az esti félhomályban gyakran nagy felhők emelkedtek az ég felé. A Gazsi találmánya hóditott. Állt pedig az abban, hogy a felső bélését kivágták, itt a megtömött pipa a meggyújtás és lekupakolás után lement a bélésbe, a hosszú pipaszár vége pedig fent könnyen volt kezelhető és szíható minden feltűnés nélkül, midőn az ugynevezett «prefi» főúr belépett a nagy ajtón, az ajtónál őrt álló nagyot köhögött, melyet gyorsan továbbítottak s egy percz alatt tudta az egész had, hogy közeleg az ellenség. A vezér volt az őrtálló, de csak nem koplalhatott ilyenkor se. Jókat szippantott. Nyilik hirtelen az ajtó, jön a prefi. Gazsi ijedtében a szájában levő füstöt épen az arczába fujja az őt kérdező ellenőrző főúrnak, a ki nagyot néz.

— Bocsánatot kérek, nagyot prüszentettem, — mond Gazsi.

— Igenis, érzik, — válaszol a prefi. — De hol az a pipa? Sokáig ott beszélgetett, s a jó Gazsi kezdett sápadni. Senki sem tudta miért? Végre elment a prefi, mire Gazsi örülten rohan a szivattyús kúthoz s a szivornyát a felsője bélésébe igazítva, örülten rángatja felfelé a vizet. Tudniillik ijedtében nagyot rántott a pipán, mire a kupak lehullott s a kihulló tűztől égni kezdett a bélés, melynek már érezte volt a szagát. De nem is volt többé ór, egy kupa borért adta el ezt a kötelezettségét, mikor rá jött a sor.

Borbélynál.

A borbélysegéd egy kopasz öreg urat beretvált, a ki mindig csak németül beszélt. Egyszer a borbély elkészülve a beretválással, tenyerével pajkosan megpaskolta a vendég kopasz fejét, miközben oda szólt társához:

— Mit gondolsz, bekenjem ezt a sima tőköt?

— Fölösleges! — feleli nyugodtan az öreg úr, a ki véletlenül jól tudott magyarul.

Érthetően.

Ur, (a ki holdvilágot hord a fején, megszólítja az utczán egyik nőismerősét, a ki délutáni sétára indul). Ugyebár, ön szereti a holdvilágos estéket?

Hölgy. Oh igen, de csakis az — estéket!

Gyermekészszel.

Mama (a kis Karesihez). Ha nem viseled jól magadat, nem jutsz a menyországba.

Karesi. Nem is akarok, mert hogy jönnék onnét megint le?

Későn jutott eszébe.

A. (meséli barátjának). . . . Én tehát felmástrom a fára és kaprot szedtem.

B. Már azt nem hiszem.

A. Miért nem?

B. Mert kaprot nem lehet fáról szedni.

A. De ha mondom önnek — úgy emlékszem rá, mintha ma történt volna, — hogy fáról szedtem a kaprot.

B. Én pedig ismétlem, hogy az nem igaz. Tegyen lóvá más valakit!

A. Ön gorombáskodni kezd!

B. Nem tehetek másként, ha ilyen hazugságokat akarnak velem elhitetni.

A. Ez már sok! Ezért a sértésért ön elégtételt fog nekem adni!

Megtörténik a párbaj és B. átlövi A-nak a lábát. A golyót operáció útján kell eltávolítani. Abban a perczben, midőn az orvos fogójával megragadja a golyót, A. fölkiált a nagy fájdalomtól gyötörve:

— Teringettét, most jut eszembe, hogy nem kapor volt, hanem eper.

Többet észszel.

Az Árpád fiut behivatja a tanár. A gyerek be is megy, s midőn meglátja a tanárt, hogy nádpálcza van nála, vesd el magad, megugrik. Nyár lévén, felveszi vastag téli nadrágját s ugy állit be.

— Itt vagyok!

A tanár elneveti magát s Árpád úr ezzel elkerülte a botozást.

Visszavágott.

Katonáskodott a fiú s felvitte őrmesterségig, bár paraszt fiú volt, de irni, olvasni jól tudott s józan életű volt, születésétől kezdve piros pozsgás s némi bibircsek az

arczán. Haza kerülván, hivatal-szolgai állás után járt, mire a kincstárnál előbbi állásánál fogva előjoga is volt. De a szemesebbek mindig kiütötték. Ismét üresedés volt, biztatták is mindenütt. Remélt, de ismét kifelejtették. Őt is elhagyta a béketúrése, beállit a hivatalfőnökhöz, a ki szerette a borocskát s lát-szott is az arczán.

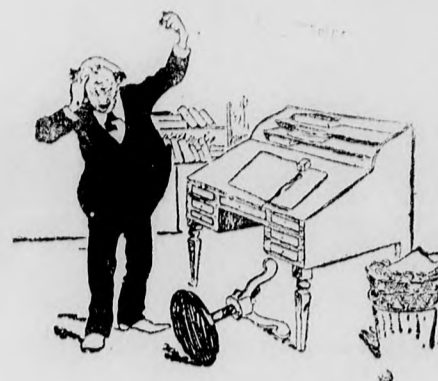
— Hát fiam, — mond neki, — elesett megint, mert tudja, az a nagy baj, hogy hajlama van az ivásra, az arczán bibircsók vannak. Azért nem kapott állást.

— Akkor nagyságodat már régen el kellett volna csapni, annyi bibircsó van az arczán, — válaszolt az őrmester.

A divatlap haszna,

vagy: a furfangos tudós.

I.

Nem tudok dolgozni, verik már

megint alattam azok a lányok a zongorát!

II.

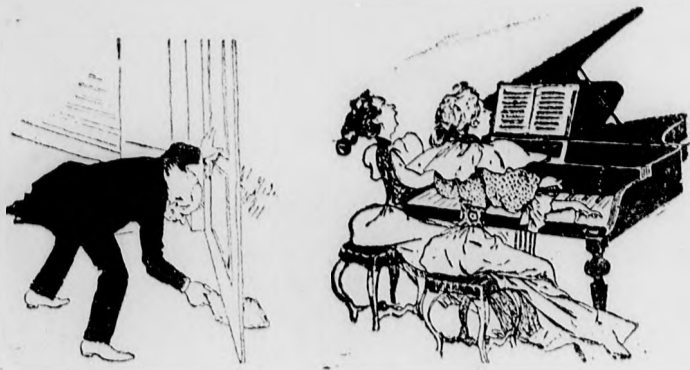

Hopp! jó eszmém van.

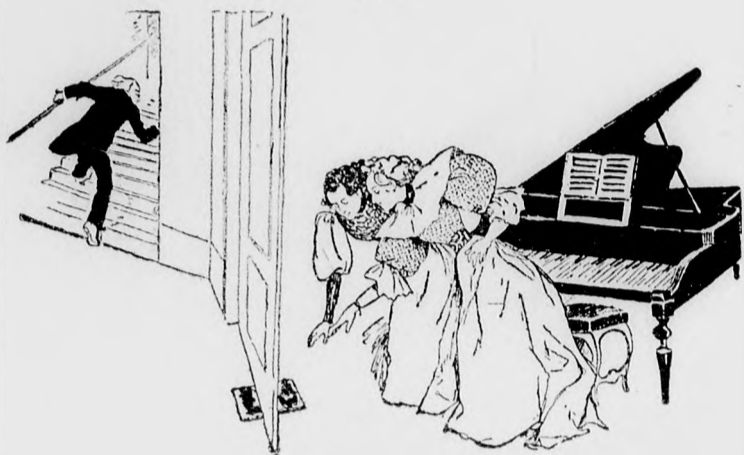
Becsúztatom hozzájuk ezt a divatlapot.

III.

Igy ni!

IV.

A leányok csakhamar megtalálják.

V.

Most már csend lesz,

míg a lányok tanulmányozzák a divatot.

Kölesönt kölesönért.

Mulatós ember volt a jó pap, de gyenge fizetése lévén, nem nagyon tellett. Épen borozik, midőn a cigány tányérozva hozzá is megy.

— Tudod mit, én eltemetlek ingyen, — mondá a pap.

Nemsokára Zsiga cigány lányát elveszi a csinos primás fia. Mennek a paphoz, mikor pedig fizetésre kerül a sor, Zsiga cigány sietve közbeszól:

— Teccsik tudni, én majd lemuzsikálom a sent átyának.

Egészséggel viselje.

Zsuzsi szamarára csengőt akarván venni a földbirtokos leánya, hogy így nagyobb legyen a mulatság a csengős szamar láttára, egy cigányasszonynyal alkudni kezd egy csengőre. Két forintra tartották.

— Micsoda? Adok érte három hatost.

A cigányasszony persze nem akarta adni, de nagyon meg volt szorulva a garasra, végre is oda adta. Mikor a harmincz krajezárt leolvasta az úrinő, a cigányasszony e szavakkal bucsúzott el tőle:

— Egészséggel viselje a kisasszony!

Gavallér kocsis.

Egy fővárosi mérnök egyszer leutazott egy kis városba, a hová este érkezett be a vonat. Az uton mindenütt nagy sár volt, s így a vasutállomástól nem a legkellemebb lett volna még a messze eső városba gyalogolni. Kocsi pedig nem volt kapható. A mint a mérnök úr így bosszankodva megállott a váróterem ajtajában, hogy kissé körülnézzen, egyszerre előtte terem egy magánfogát, mely egy fiatal pár elé jött ki a vonathoz. A mérnök engedelmet kért, hogy a kocsi mellé ülhessen a bakra, a mit az ifju pár szívesen megengedett.

Igy azután beértek a városba, miután a mérnök időtöltésből szóba állott vala a kocsissal s az egész uton elbeszélgetett vele. Mikor czélhoz értek, a mérnök egy koronát húzott ki zsebéből, hogy borraivaloul adja a kocsinak, a ki azonban nem fogadta el s barátságosan megveregetvén a mérnök vállát, így szólt:

— Sose bántsá. Inkább én fizetek magának egy spriczcért a mulattatásért.

Kölesönös öröm.

Borbély. Nagyon örülök, hogy meg vagyok a nyirással, mert fáznak már az ujjaim a hosszú vastag hajától.

Paraszt. Akkor mindketten örülünk, hogy valahára készen van a hajnyirással, mert azt hittem, hogy még a fejem bőre is elválík, annyira ránczigálta a hajamat, életlen szerszámjával.

Magyarosan.

Oláh pap volt az öreg úr Máramarosban, persze a jó zamatos régi fajtából, a ki büszke volt arra, hogy magyar, bár más nyelvet beszél is a népe, a legszebb bizonyítványnak pedig őseitől maradt nemesi oklevelét tartotta. A háznál nem is beszélt senki másként, mint magyarul. A fiát is papnak adta, de ezt már alaposan kidolgozták, ha a szünetidőre haza került, nem akart magyarul beszélni. Persze az apa röviden beszélt s egyet kétszer nem szokott mondani. Így hát mégis magyarul kellett az ifjú úrnak beszélgetni. Ritkán azonban elfeledkezve magáról, oláhsul szólott testvéreihez, mire ki is kapta a magáét. Egyszer aztán az öreg pap így szól a fiatal paphoz:

— Bizony fiam, látszik, hogy csak paraszt oláh vagy, engem csak beloptak a familiába.

Beregi francziák.

A jó Matyi bácsi az irodalom tanára volt s rendkívül haragudott a magyartalanságokért. Persze némelyek nem tudták elhagyni a vidék tájszólásait, lettek légyen azok még olyan magyartalanok is. Főként a beregvármegyeieket szerette ütni érettek, rendesen azt mondva:

— Így csak a beregi francziák beszélnek.

Egyszer épen jön a tanterembe órára, mire egyik kiszalad.

— Hová?

— Megyek irkáért Budaháznál.

— Megállj csak, beregi franczia barátom, előbb egy ötöst vágok be neked a magyarból, mert valakihez megyünk és valakinél voltunk.

Sajtkereskedésben.

Szakácsné. Visszahoztam a sajtját. Hiszen nyüzsög benne a kukacsz!

Kereskedősegéd, (miután újra megmérte). De hiányzik belőle másfél deka!
Szakácsné. No, mert időközben megették a kukacszok.

A szálló éttermében.

Vendég. Pinczér, hiszen itt egy poloska úszik a levesben!

Pinczér. Örüljön rajta, most már legalább egygyel kevesebb lesz az ágyában.

Poézis és próza.

A. Gratulálok, uram. Örömmel hallom, hogy kedves fia költő.

B (bosszúsan). Ugyan kérem, hagyjon föl vele! Ha száz forintot küldenék neki havonta, azt is mind *elköltené!*

Közmondás.

«In vino veritas» — mondják
Mindenütt az emberek
És e földön igazságot
Találni mégse lehet.

Furcsa dolog, de az okát
Tudom én már magam is:
Borban az igazság kérem,
Csakhogy a bor — mind hamis.

Ráth Gyula.

A városligetben.

Pistike (nővérehez). Nézd csak, Erzsike, ott azok a fiuk mind egyenlő sapkát viselnek. Kik azok?

Erzsike. Azok a vakok-intézetének növendékei. Világtalanok.

Pistike. És ugyebár most a városliget jöttek megnézni?

Kalauz. Szabad kérem a jegyet!

Nő. Itt van az én jegyem, ez pedig a férjemé.

Kalauz. Ez gyermekjegy, ez az úr pedig megvan leg-
alább hatvanéves!

Nő. Hiszen olyan ő már, mint egy gyermek!

Én a prefektus vagyok.

A papnevelőben az volt a szokás, hogy a névestét ün-
nepélylyel tartották meg. Állott pedig ez abból, hogy a
vacsora alatt kirendelt két egyén közre kapta az ün-
nepeltet, hogy el ne szökjék, vagy bujjék s életökkel voltak
érte felelősek. Mikor aztán az elüljárók lementek a föld-
szintre vacsorálni s szabadabb lett a levegő odafent, a
muzsikus papocskák elülmentek hangszereikkel, utánuk a
szónok s aztán minden kispap egy égő fáklyával párosá-
val utánuk. A fáklyát egy-egy kis égő gyertya képviselte.
Megérkezvén a terembe, hol az ünnep hőse lefülelve állt
a két kemény kezű őr közt, a szónok elmondta beszéd-
jét, a banda rá huzta a tust, mire egy pillanat alatt ki-
aludtak a kis gyertyák s az ünnepeltet alaposan puhítani
kezdtek. Persze látatlanba kapott ott más is. Így volt ez
a derék Karcival is. Hanem őrzőit a betegszobába czi-
bálta, mely épen az elüljárók ebédlője felett volt.

— Nem baj, — mondák a fiatalok, — megtart-
juk itt.

A szívek tolvaját azért nem bünteti a törvény, mert az
sokszor önmagát bünteti.

A kaczérság mágnes. Az öntudatlan vonz, a tudatos
eltaszít.

Megugrott pap.

Fiatal nagyvárosi ember volt U., a ki falut csak hiréből
ismert, de soha sem látott. Egyszer csak kapja a pecsétes
levelet, melyben az van írva, hogy menjen Kis-Rátra ple-
bánosnak. Sok gondolkozás után útnak indult s meg is
érkezik Kis-Rátra. A templomot, iskolát, paplakot mind
jónak találja. De még mindez semmi, módos ember ám
itt a plebános, szép a földbirtok. Ki is megy vele a kurá-
tor s pár órát hurczolja a földeken össze-vissza. U. egyre
kérdelte:

— Hát még mindig van?

— Ez még semmi, — hangzott a folytonos válasz.
Végre türelmét veszítve felkiált:

— Mit csináljak én ennyi földdel?

S alig esteledett be, titokban fogadott szekeren meg-
szökött s a megye székhelyéig meg sem állott, ott elbujt a
testvérénél, a ki ott ügyvéd volt s titokban leköszönt az
állásról, mert neki nem kell oly töméntelen sok föld.

Pompásan is ment minden; de a nagy topogás erősen
lehallatszott ám az ebédlőbe.

— Mi ez? Mit csinálnak a fiuk? — mond a rektor,
mire a prefí szaladt is fel. Kinyitja az ajtót, korom söté-
tség s az egymást püfölők oda kiáltanak:

— Zárd be az ajtót!

Persze azt hitték, hogy közülök valamelyik. S mert
nem zárta be, kezdett csattogni az ő háta is.

— Nesze Karsci, nesze Karsci! — végre torkaszakadtá-
ból kezdett kiabálni:

— Én nem vagyok Karsci, én a prefektus vagyok, én
a prefektus vagyok!

Egy felvillanó gyufafény világossá tett mindent. Lett
is nagy bocsánatkérés. A finomabb lelkű prefí meg is bo-
csátott, mondván:

— Fiatalság bolondság, de — s ezzel megsimogatta a
vállait, — azért nem kellett volna olyan nagyokat ütni!
Nem is kapott büntetést senki.

Hölgy. Hogy mulatott tegnap a hangversenyen?
Úr. Nagyon jól; előbb több hegedűművész játszott, aztán két hölgy énekelt solot.

Hölgy. Solot? Hogyan énekelhettek ketten solot?
Úr. Hát úgy, hogy az egyiknek nem volt semmi hangja!

Fölösleges kérdés.

A nagybácsinak az volt a szokása, hogy a nála korábban kelő unokaöcsésének mindig ő maga készítette el a reggeli kávéját, még pedig este.

Egy este azonban elfelejtette, s az unokaöcs reggel abban a hiszemben, hogy nincsen, elment szépen reggeli nélkül, a mi persze szörnyen bántotta a nagybácsit, a ki ezt később észrevette. S mert aznap valamire dolga volt, hát az asztalra írta fel a dorgatóriumot, hogy unokaöcsese mindjárt lássa, amint haza jön.

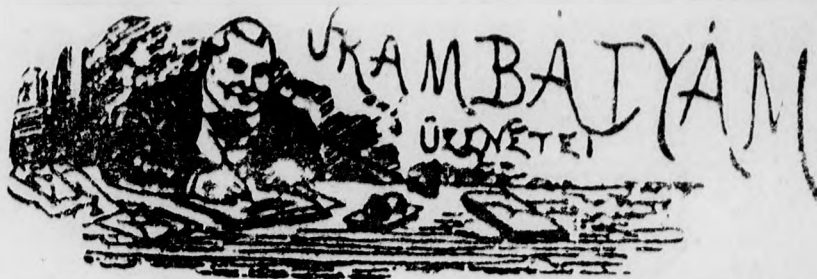
Az unokaöcs meg is látta, de nevetett is rajta, mert így hangzott a «dorgatórium»:

«K. Gyula!

Miért nem reggeliztél itthon, ha már elfelejtettem este a kávé betölteni?

Ki a csacsi?

Nándor bátyád!»

Budapest, A. A. Ezek is jóknak ígérkeznek; de közvetlenül lapzárlat előtt érkezvén, nem volt alkalmunk őket átböngészni. — *Győr, S. G.* Egyik ötlet régi, a másik új, de nem csattanós. — *Budapest, R. Gy.* Egyikből is, másikkól is válogatunk. — *Szeged, L. D.* Nem elég csattanós vers. — *Budapest, D. S.* A közlendők közé tettük. — *Debreczen, K.* Jóízű móka, de sajna, nem ismeretlen előttünk. — *Budapest, H. K.* Az adomákból válogatunk, a többi nem lapunkba való. — *Budapest, B. B.* Egyiket a közlendők közé tettük. — *Budapest, U, D.* Legközelebb helyet szorítunk neki. — *Lexi.* Ennek már fele se tréfa, hanem valóságos gyásztörténet. Ajtót tévesztett vele.

Szt-Lukácsfürdő

Téli és nyári gyógyhely Budapesten. Rheuma, köszvény, neuralgia ischias stb. ellen. Nagy kénes iszapfürdő. Kő-, kád-, gőzfürdők és uszodák. Kitűnő szállodák. Vendéglő saját üzemben. Olesó árak. Prospectust ingyen küld az igazgatóság.

Megjelent és kiadóhivatalunkban kapható:

Ezeregy éjszaka.

A legszebb keleti tündérregék.

A magyar ifjuság számára átdolgozta

Baróti Lajos.

150 pompás képpel.

Ára vászonkötésben 2 frt.

Megjelent és lapunk kiadóhivatalában kapható:

Kópéságok.

A magyar ifjuság gyönyörűségére ékes rimékbe szedte

BARÓTI LAJOS.

217 képpel.

Jankó, Cserépy, Rubovics, Kiss L.

és másoktól.

Ára egész vászonba kötve, színes czimképpel 1 frt 50

Felélős szerkesztő és laptulajdonos: *Baróti Lajos.*

MAGYARHON ELSŐ, LEGNAGYOBB ÉS LEGJOBB HIRNEVÜ ORAÚZLETE!

Alapított 1847.

Brausweller János
Szegeden, Cs. és kir. bizáncilagásos és szab. órásmester- és művészi felvilágosító a nemzeti ingázókban stb. stb.

**ÓRÁK, ÉKSZEREK 10-évi jótállással
RÉSZLETFIZETÉSRE**

Képes árjegyzék bérmentve. Javítások pontosan eszközöltenek.

Megjelent és kiadóhivatalunkban kapható:

Münchhausen báró

Csodálatos kalandjai szárazon és vizen.

Átdolgozta

BARÓTI LAJOS

Doré Gusztáv 140 rajzával.

Ara diszkötésben 2 frt.

Hirdetések

e lap részére csak a hirdetés felvételi irodában

Tenczer Gyula
Láng Lipót

Budapest, IV. kerület,
Szervita-ter 8. sz. alatt
vételnek fel.

(Kultur-Anleitung gratis.)
Hyaclimthen-Huck, Erfurt 2-g.
4-Mk., empheilt als Spezial.
10Sort. f. Töpfe, -Mk., f. Glas.
Pflanzent. Prachtort.
Pflanzenl. (fetzt zu

Alapított 1863. évben.

Első leánykiházasítási egyesület

m. sz.

Leány és fiú biztosító intézet.

Budapesten, VI. Terézkörút 40.

Az intézet saját házában.

Legelőnyösebb és legolcsóbb díjtételek gyermekek biztosítására. Változatlanul megállapított havi díjtételek. Azonnali haláleseti biztosítás. Kötvény és bélyegilleték nem fizetendő. Prospektussal és felvilágosítással szolgál az intézet.

ÓVÁS!

A közelgő iskolai idény alkalmával ajánljuk a legtöbb iskolában bevezetett és szaktekintélyek által legzélszerűbb és legjobbnak elismert

Richter O. E. és Társa
chemnitzi gyáros rajeszkozeit.

A ki rossz utánzatoktól védekezni óhajt, ügyeljen az eredeti áru védjegyére, mely megkülönbözteti áruimat az utánzott áruktól, mivel az összes tokok és körzők bélyegezve vannak. Midőn ezen körülményre a n. é. vevőközönséget figyelmeztetjük, megjegyezzük, hogy rajeszkozeink a legtöbb papirkereskedésben és látszerész-üzletben kaphatók.

Richter O. E. és Társa
rajeszkozik gyára, Chemnitzben (Szászország).

20 krajczáros sorsjegyek!

József főherceg úr ö. cs. és kir. Fensége védnöksége alatt Szegeden rendezendő
I. Mezőgazdasági Országos Kiállítás sorsjátéka.

Főnyeremény **50,000** korona érték.

Huzás Szegeden 1899 szeptember 10-én, este 6 órakor.

➡ Egy sorsjegy ára **20** krajczár. ➡

Sorsjegyek mindenütt kaphatók!

Gazdasági Egyesületek Országos Szövetsége, Budapest, Köztelek, IX., Üllői-út 25. szám.

BLUM ÉS TÁRSA, SÜTŐ-UTCZA 2.

*Ajánlva a nagymélt. Földmívelésügyi m. kir. miniszterium
1957/93. magas rendeletével.*

Ő császári és királyi Fensége
József főherczeg udvari szállítói
és szerb. kir. udv. szállítói.

Sikkes egyenruhákat

és felszerelési czikkeket tábormokoknak, törzs- és főtiszteknek, önkénteseknek, vasuti és postahivatalnokoknak, kincstári és uradalmi erdésztiszteknek és erdőőröknek, csendőrségnek, rendőrségnek, tűzoltóknak, pénzügyőröknek és **anyakönyvvezetőknek**, valamint minden egyenruhát viselő testületnek leg-elegánsabban és legolcsóbban készítenek

BLUM ÉS TÁRSA

Ő császári és királyi Fensége József főherczeg udvari szállítói.

BUDAPEST,

IV., Sütő-utca 2. (Szervita-tér sarkán.)

Arjegyzékek készséggel küldetnek.

Pontos czimre figyelni tessék.

Pontos czimre figyelni tessék.

BLUM ÉS TÁRSA, SÜTŐ-UTCZA 2.

BLUM ÉS TÁRSA, SÜTŐ-UTCZA 2. SZÁM ALATT.

BLUM ÉS TÁRSA, SÜTŐ-UTCZA 2. SZÁM ALATT.

Nyaralók tulajdonosaihoz! AEOL hangszerek.

E hangszerek a szabadban természetes léghuzam által zengnek és önmagukban igen kellemes, varázsszerű összhangzást idéznek elő, a mi minden fogékony kedélyre meglepő és kedves benyomást gyakorol.

Ily hangszerek kiválóan kertek, lugasok és villák stb. igazi díszétül szolgálnak és e helyekről nem is volna szabad azoknak hiányozni.

Aeol-hárfa szélzászló nélkül nagyság szerint frt 4.—, 4.50, 6.50.

Ugyanilyen aranyozott szélzászlóval frt 10.—, 12.—.
Ugyanez szélirány jelzővel frt 10.—, 21.—.

AEOL harangjáték vasállványon

4 üvegharanggal	8 forint
5 „	12 „
7 „	15 „
9 „	18 „
13 „	21 „

Aeol harangjáték aeol hárfával összekötve, magas állványon nagyság szerint 25 és 30 frt.

Csász. és kir. udvari szállítók

STERNBERG ÁRMIN és TESTVÉRE

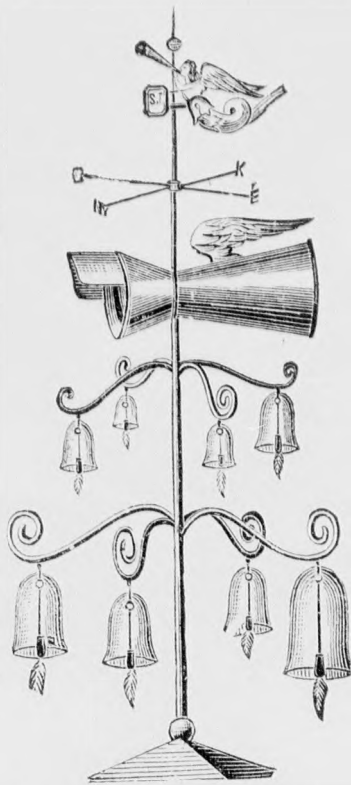
hangszergyár, Budapest, Kerepesi-ut 36.

Képes árjegyzék: a) harmoniakról, b) mechanikai zenélő művekről és zenélő dísz-
tárgyakról, c) az összes egyéb hangszerekről, mint hegedűk, fuvolák, cimbalmok, czi-
terák, harmoniumok, zongorákról stb. ingyen kapható, de megnevezendő, hogy miféle hang-
szerről kívántatik az árjegyzék.

ZENÉLŐ AJÁNDÉKTÁRGYAK.

Zongora termék: Kossuth Lajos-utca 22. (Károly-körut sark.)

Zenepalota.

Legjobb egyenruhák, leg-
szébb díszöltönyök, leg-
olesőbb libériák

TILLER MÓR és TÁRSA

cs. és kir.

udvari szállítóknál
BUDAPEST,

Károlylaktanya.

Hirdetmény.

Ezennel közhirrre tétetik, hogy a **Magyar Kir. Szabadalmazott Osztálysorsjáték** VI. osztály huzásai (IV. sorsjáték) f. évi szeptember hó 13-tól október hó 11-ig tartatnak meg, még pedig a következő napokon:

Szeptember 13, 15, 16, 18, 19, 21, 22, 25, 26, 28, 29, 30 és október 2, 3, 5, 6, 9, 11.

A huzások mindig d. e. 9 órakor kezdődnek és a **magyar királyi ellenőrző hatóság** és **királyi közjegyző** jelenlétében nyilvánosan történnek a fővárosi vigadó termében. A sorsjegyeknek a VI. osztályra való megújítása a játékterv szerint minden igény különbeni elvesztésének terhe alatt 1899 szeptember hó 6-ig eszközözendő.

Budapest, 1899 augusztus hó 27-én.

Magyar Kir. Szabadalmazott Osztálysorsjáték Igazgatósága.

Lónyay.

Hazay.